

ब्राह्मणांश्च पूजयामास सिद्धार्थान् आप्तकामान् पूजाऽनपेक्षानपि ॥ ३२ ॥ रूप्यांघ्रीणां पयःशीलादिसंपदोयासांतासाम् ॥ ३३ ॥ न्यर्बुदानि षट्षष्टिकोटीः ॥ ३४ ॥ तर्हितदैवदुर्वासाः अतिथिः साक्षात्प्रत्यक्षोऽभूत् ॥ ३५ ॥ आनर्च अर्चितवान् अभ्यवहाराय भोजनाय ॥ ३६ ॥ आवश्यकं नैयमिकं माध्याह्निकं कर्म कर्तुं गतः बृहद्ब्रह्म ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ धर्मसंकटमेवाह यद्यतः ब्राह्मणातिक्रमेदोषोऽधर्मः द्वादश्यामपारणेऽपि दोषः

तद्गतांतरभावेन पूजयामास केशवम् ॥ ब्राह्मणांश्च महाभागान् सिद्धार्थानपि भक्तितः ॥ ३२ ॥ गवांरुक्मविषाणीनां रूप्यांघ्रीणां सुवाससाम् ॥ पयःशीलवयोरूपवत्सोपस्करसंपदाम् ॥ ३३ ॥ प्राहिणोत्साधुविप्रेभ्यो गृहेषु न्यर्बुदानि षट् ॥ भोजयित्वा द्विजानग्रे स्वाद्वन्नं गुणवत्तमम् ॥ ३४ ॥ लब्धकामैरनुज्ञातः पारणायोपचक्रमे ॥ तस्य तर्ह्यतिथिः साक्षाद्दुर्वासा भगवानभूत् ॥ ३५ ॥ तमानर्चातिथिं भूपः प्रत्युत्थानासनार्हणैः ॥ ययाचेऽभ्यवहाराय पादमूलमुपागतः ॥ ३६ ॥ प्रतिनंद्य सतद्याज्जां कर्तुमावश्यकं गतः ॥ निममज्जबृहद्वायन्कालिंदीसलिलेशुभे ॥ ३७ ॥ मुहूर्त्तार्द्धविशिष्टायां द्वादश्यां पारणं प्रति ॥ चिंतयामास धर्मज्ञो द्विजैस्तद्धर्मसंकटे ॥ ३८ ॥ ब्राह्मणातिक्रमेदोषो द्वादश्यां यदपारणे ॥ यत्कृत्वा साधुमेभूयादधर्मोऽवानमांस्पृशेत् ॥ ३९ ॥ अंभसा केवलेनाथ करिष्ये व्रतपारणम् ॥ प्रादुरब्धक्षणं विप्रात्प्राप्तं शितं नाशितं च तत् ॥ ४० ॥ इत्यपः प्राश्य राजर्षिंश्चितयन् मनसाऽच्युतम् ॥ प्रत्याचष्ट कुरुश्रेष्ठ द्विजागमनमेव सः ॥ ४१ ॥ दुर्वासाय मुना कूलात्कृतावश्यक आगतः ॥ राज्ञाऽभिनंदितस्तस्य बुबुधे चेष्टितं धिया ॥ ४२ ॥ मन्युना प्रचलद्वात्रोभूकुटीकुटिलाननः ॥ बुभुक्षितश्च सुतरां कृतांजलिमभाषत ॥ ४३ ॥ अहो अस्य नृशंसस्य श्रियो न्मत्तस्य पश्यत ॥ धर्मव्यतिक्रमं विष्णोरभक्तस्येशमानिनः ॥ ४४ ॥ यो मामतिथिमायात मातिथ्येन निमंज्य च ॥ अदत्त्वा भुक्तवांस्तस्य सद्यस्ते दर्शये फलम् ॥ ४५ ॥

व्रतवैगुण्यं यत्कृत्वा यस्मिन्कृते ॥ ३९ ॥ एवं द्विजैः सह विचार्य निश्चिनोति अंभसेति व्रतस्य पारणं समाप्तिम् तत् अशितमाहुः अशितं नेति चाहुः श्रुतिश्च अपोऽश्नाति तन्नैवाशितं नैवानशितमिति ॥ ४० ॥ प्रत्याचष्ट प्रत्यैक्षत ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ प्रचलत्कंपमानं गात्रं यस्य भूकुटिभ्यां कुटिलमाननं यस्य ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥